

“UN TAL JESÚS” (Selecció de capítols)

de José Ignacio i María López Vigil

Segons els capítols 20, 21, 25, 26 i 30 del llibre “*Un tal Jesús*”, Jesús sempre estava al costat dels més marginats de la societat de la seva època, intentava donar un missatge sobre Déu diferent al que la gent tenia. Per exemple, els fariseus (que era una comunitat molt religiosa que complia tots els manaments del judaisme) creien que Déu estimava solament els “justos” o “purs” (que eren ells) i castigava tot aquell que fos “impur” el qual, per tant, mereixia tots els “càstigs” i la marginació que rebia. Jesús, en canvi, va predicar a favor de la igualtat entre classes o grups socials d’Israel, perquè es diferenciava molt la forma de vida d’uns i altres. La seva forma de fer arribar el seu innovador missatge era mitjançant les anomenades paràboles, que són unes històries amb un ensenyament moral o ètic al seu final, i també mitjançant l’exemple, perquè Jesús fou un home bondadós i sense cap interès pels diners, el sexe o la “puresa” definida pels fariseus, amb l’únic interès de defensar els més marginats de la seva societat.

I és que Jesús va dedicar la seva vida a defensar els marginats. Com per exemple el leprós del capítol 20, que mentre tothom veia en la seva malaltia un càstig de Déu i per això el van expulsar als afores de Cafarnaüm i després ningú s’atrevia a portar-li el menjar, Jesús va anar-hi, li va portar menjar i li va curar la lepra.

També va defensar la dona. Al capítol 21 va anar a veure una prostituta amiga seva, Maria Magdalena. Mentre acabava la seva “feina” amb la resta d’homes, Jesús l’esperava, i quan va acabar es van posar a parlar. Ella estava tota sorpresa pel fet de que Jesús només hagués vingut a parlar amb ella.

En els capítols 25 i 26, Jesús continua amb la seva lluita pacífica a favor dels marginats. En aquests capítols coneix Mateu, un cobrador d’impostos odiat per tothom perquè, apart que la seva feina ja és prou poc popular, és un lladre i sempre cobra de més. Jesús vol anar a menjar a casa seva, però els seus apòstols s’hi neguen i no hi volen anar. Jesús demostra

que no l'importa el fet que els seus propis amics qüestionin el que està fent : ell segueix defensant els "impurs" .

En un altre capítol, Jesús i els seus amics son enxampats *in fraganti* per un terratinent arrancant espigues en dissabte (dia de "festa total" dels jueus, no podien treballar gens) i són conduïts al rabí. Són acusats de robar i, a més, en dissabte. Jesús els preguntà que, si tinguessin només una ovella i aquesta se'ls caigués en un pou, no la traurien d'allà encara que fos en dissabte? El rabí no va respondre i a la sinagoga es va organitzar un aldarull en veure que Jesús havia posat en qüestió un dels manaments més bàsics del judaisme d'aquella època. Jesús defensà que el dissabte ha estat creat per a l'home, i no l'home per al dissabte, amb la qual cosa volia dir que aquest dia fou creat per al descans de l'home, no com una càrrega.

Opinió personal

La meua opinió sobre Jesús, vist des del punt de vista històric, és que fou un lluitador i un revolucionari a qui no l'importava el fet que fos rebutjat per la gent ni viure en la més absoluta pobresa. Era, certament, un geni i (com molts altres genis) quasi tota la gent de la seva època no l'entenia i el prenia per boig (cosa bastant comprensible, perquè si el fuster del meu barri em digués que és el fill de Déu, no el creuria). També cal remarcar el fet que en una època amb tantes represàlies contra els qui no creien el que imposaven els poderosos, on un podia ser condemnat fins i tot amb la mort per aquest motiu, Jesús trencava totes les normes absurdes que anaven contra el bé de l'home imposades pels sacerdots. Independentment que la seva doctrina sigui o no certa, la seva humanitat i la seva forma d'actuar quedarà vigent a la història, tal com ha quedat la de Mahatma Gandhi, Martin Luther King o la mare Teresa de Calcuta, que van lluitar pels drets de la seva comunitat de la mateixa manera com ho va fer Jesús. Però es diferencien d'ell en el fet que ara les causes de tot el que passa en la societat són de tipus polític i no religiós (com abans) i que, en lloc de fer unes reivindicacions de caire religiós, ara es fan unes altres reivindicacions més de caire polític.

Des del punt de vista religiós a mi em sembla més bonic creure en un Déu que estima i perdona (com el que predicava Jesús) que no pas en un que castiga i que, perquè no et condemni eternament amb la seva ira (model dels jueus d'aquella època), necessites purificar-te amb rituals. També és remarcable el fet que el seu missatge és intemporal, és a dir, que sempre et serà vàlid, perquè encara avui ens segueixen preocupant els

mateixos problemes, com ara la pobresa o la clara i desmesurada diferència entre "classes".

L'Església, però, no ha complert sempre la doctrina cristiana. Per exemple, l'Església sempre ha estat massa vinculada a les riqueses i s'ha desinteressat totalment de la pobresa, i a més hi ha hagut èpoques en què ha abusat massa del seu poder. Un clar exemple és l'època de la Inquisició, on obligaven literalment sota pena de mort a que la gent fos cristiana, i això està en total desacord amb la doctrina de Jesús.